

Nároku na odbytné podle § 13 odst. 1 neuplatňoval však st-l v řízení správním a žalovaný úřad o nároku tom nerozhodl i není tu v tomto směru výroku, jež by nss mohl vzhledem k ustanovení § 5 zák. o ss přezkoumati ve věci samé. Mínil-li stížnost touto námitkou, že žal. úřad, odepíraje st-li odbytné dle §u 9, měl mu z úřední povinnosti přiznati odbytné dle § 13 odst. 1 resp., že měl o nároku takovém výslovně rozhodnouti, jest rovněž bezdůvodná, neboť § 13 odst. 1 předpokládá n u c e n ý odchod zaměstnancův, kterýž předpoklad není dán u st-le a zákon nemá ustanovení, že by nárok dle § 13 odst. 1 příslušel také zaměstnanci, který odešel ze služby dobrovolně, aniž nabyl nároku na odbytné dle § 9.

Č. 5917.

Četnictvo: Předpis § 16 zák. č. 153/1923 o snížení četnických zaopatřovacích požitků vztahuje se i na takové četnické osoby, které požívají zaopatřovacích požitků na základě předpisů platných před vydáním cit. zákona.

(Nález ze dne 2. října 1926 č. 19.534.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 5883 adm.

V ě c: Jan K. v M. (adv. Dr. Kar. Wolf z Prahy) proti ministerstvu vnitra o zastavení četnické pense.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l byl jako četnický strážmistr přeložen po více než 27leté službě dnem 1. března 1901 do výslužby, sloužil od 1. února 1901 jako policejní inspektor a posléze jako vrchní oficiál u polic. úřadu města M. a byl dnem 30. dubna 1923 přeložen obcí do výslužby.

Výnosem z 25. července 1924 zastavilo zem. četnické velitelství v Brně se souhlasem zřř st-li 1. lednem 1920 výplatu četnické pense podle §§ 16, 74, 76 a 79 zák. ze 4. července 1923 č. 153 Sb. z důvodu, že byl po celou tuto dobu úředníkem města a pobíral požitky o $\frac{1}{3}$ vyšší pense četnické a že též pense z této služby, kterou pobírá od 1. května 1923, je vyšší pense četnické.

Odvolání bylo nař. rozhodnutím, vydaným v dohodě s min. fin., zamítnuto s poukazem na ustanovení § 16, 74 a 79 zák. č. 153/23 a z důvodu, že ustanovení §u 16 a 74 cit. zák. platí podle §u 79 též pro četnické osoby ze stavu mužstva, — gážisty do hodn. tříd nezařaděné v to počítaje, — jichž nárok na četnické požitky odpočivné povstal před účinností tohoto zákona. Současně bylo vysloveno, že stran přeplatků od 1. ledna 1920 do 31. května 1923 bude rozhodnuto později a že počínajíc 1. lednem 1925 bude přihlíženo k ustanovením zákona č. 286/24.

Stížnost neshledal nss důvodnou.

Nenamítajíc ničeho proti výroku, že st-lovy služební, resp. odpočivné požitky, pobírané od obce, byly, resp. jsou o $\frac{1}{3}$ vyšší než jeho četnická pense, vytýká stížnost výroku o zastavení četnického výslužného nezákonnost z důvodu, že zastavení st-lova četnického výslužného nelze právem opřít o ustanovení zákona č. 153/23, což dovozuje takto:

St-li přísluší zaopatřovací nárok nikoliv dle tohoto zákona, nýbrž, jak § 79 výslovně uznává, »podle dosud platných předpisů«, což znamená uznání nabytého práva. Platí-li podle § 79 na podobný zaopatřovací nárok také ustanovení § 16, platí naň jen v případech, ve kterých jsou veškeré podmínky § 16 splněny, tedy jen ohledně osob, které teprve vstupují do jiné státní nebo jí na roveň postavené služby a nikoliv ohledně osob, které — jako právě st-l — do služby takové vstoupily již před vyhlášením zákona toho a platí jen ohledně zaopatř. požitků, vyměřených dle tohoto zák. č. 153/23, takových st-l nepožívá. Správnost tohoto svého názoru odůvodňuje st-l dále také ustanovením § 89 odst. 2 téhož zák., dle něhož se dnem 1. ledna 1920 počíná nárok na nové zaopatřovací požitky a zaniká nárok na zaopatř. požitky, přiznané podle dosud platných předpisů osobám, kterým byly přiznány požitky ty podle zák. nového a dle něhož lze tedy zastavit jen ony požitky, na jichž místo nastoupily požitky nové, — dále pak ustanovením § 89 posl. odst., dle něhož pozbývají dnem 31. pros. 1919 platnosti dosavadní předpisy, jimiž jsou upraveny předměty tohoto zák., z čehož jde, že zákonodárce neměl úmyslu zasahovati do práv dříve nabytých, — a konečně z ustanovení § 5 o. z. o., dle něhož zákony nepůsobí zpět a nedotýkají se dřívějších ujednání ani práv dříve nabytých a z něhož, jakož i ze slova »vstupují« (§ 16) se podává, že ustanovení § 89 jest jakožto výjimečné vykládati striktně, při čemž jest rozhodno, že § 89 nestanovil výslovně, že se tento zákon dotýká i dřívějších ujednání nebo práv dříve nabytých.

Tyto námitky nejsou důvodné.

Nss vyslovil již a podrobně odůvodnil v nálezu Boh. 5883 adm. právní názor opačný, totiž že se ustanovení § 16 cit. zák. vztahuje na četnické osoby a gážisty uvedené v § 79 odst. 1 téhož zákona, i když osoby ty požívají výslužného na základě předpisů vydaných před účinností tohoto zákona. Na tomto názoru trvá nss i nyní. K vývodům stížnosti bylo by jen dodat:

Stanovil-li § 89 zák. č. 153/23 v odst. 1 výslovně zpětnou účinnost celého tohoto zákona ode dne 1. ledna 1920 (podobně jako § 114 odst. 1 zákona č. 76/1922), nelze opaku dovoditi ani striktním výkladem ve smyslu § 5 o. z. o.

Ostatně neměl st-l ani podle § 184 lit. b) rakouského požitkového předpisu pro četnictvo, dle něhož se pozbývá nároku na četnické výslužné dosažením jiné státní nebo jí na roveň postavené veř. služby, nároku na ponechání výslužného, jsa zaměstnancem obecním, a nelze proto tvrditi, že by teprve šem 16 zák. č. 153/23 bylo zasaženo do nějakých jeho nabytých práv. — — —

Č. 5918.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení:
Spor o skutečné vydání zlaté medaile, udělené obec. zastupitelstvem členovi tohoto zastupitelstva v uznání jeho zásluh o obec, je povahy veřejnoprávní a rozhodují o něm úřady samosprávné.

(Nález ze dne 4. října 1926 č. 24.779/25.)